

[Ole Bjørn Kraft.]

mærkninger angaaende de folkeretlige Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen gjorde gældende. Den første Del af det ærede Medlems Forsvar for Regeringsforslaget, i hvilken han henviste til vore Voldgiftstraktater og Kellogg-Traktaten, og hvor han hævdede, at enhver Konflikt med de andre Stater, som Danmark kunde tænkes at komme ind i, er inde under en retslig Ordning, behøver jo ikke mange Kommentarer. Disse Betragtninger kan maaske have frydet det ærede Medlem, da de blev udformet ved hans Dommer-skribebord, men de har desværre ikke ret meget med Livets Virkelighed at gøre. Det er saa sandt, saa sandt, at Danmark har underskrevet de Traktater, og at vi altid vil føle os forpligtet til at overholde dem og intet hellere ser, end at de kan faa Livskraft gennem en fremtidig Udvikling; men hvor lidet afgørende dette er, fik det ærede Medlem den samme Dag at vide af ingen ringere end den højtærede Udenrigsminister, der her fra Talerstolen maatte erkende, at han ikke kunde afvise den Mulighed, at en Stormagtskrig kunde komme igen, og at en saadan Stormagtskrig vilde betyde Folkeforbundets Sprængning og Bortfald af det Retssystem, der knytter sig hertil. Det ærede Medlem kunde i øvrigt ogsaa hos den højtærede Udenrigsminister faa Belæring om, hvor ringe Beskyttelse Voldgiftstraktater betyder for smaa Stater, selv paa Omraader af en mindre omfindtlig Karakter, end der her er Tale om, og hvor vanskeligt det efter Udenrigsministerens egen Opfattelse er for smaa Stater at benytte sig af disse Voldgiftstraktater. Vi er for nyligt blevet belært herom ved de Vanskeligheder, som er opstaaet ved Toldforanstaltninger, som Tyskland har gennemført, efter vor Opfattelse i aabenlys Strid med vore Traktaters Mestbegunstigelsesklausele. Det maa maaske ogsaa være mig tilladt at minde det ærede Medlem om, at Sovjetrusland, der som bekendt har underskrevet Kellogg-Traktaten, ikke af den Grund har følt sig hindret i at foretage endogsaa ret skarpe Militærforanstaltninger mod Kina, der er Medlem af Folkeforbundet. Og for Fuldstændigheds Skyld maa jeg maaske tillige bemærke, at ogsaa Folkeforbundspagten forudsætter, at der kan opstaa Krige, der efter Forbundspagten maa betegnes som lovlige, og hvor Neutralitetsbegrebet paa ny faar en Betydning, som nærmer sig, hvad der tidligere var gældende.

Men Hovedmodsningsforholdet mellem de Betragtninger, som man gør gældende

fra Regeringspartiernes Side, og den Opfattelse, som vi nærer, kommer imidlertid i højere Grad til Syne paa et andet Omraade. Efter det ærede Medlems Opfattelse er Regeringens Forslag i nøje Overensstemmelse med vore folkeretlige Forpligtelser og de Krav, som Danmark har Pligt til at opfylde efter Folkeforbundspagten, og saaledes maa det ærede Medlem naturligvis hævde, da ingen har været mere ivrig end Regeringspartierne til i Tide og Utide at kundgøre, at de fremfor nogen anden var i Overensstemmelse med Tidens folkeforsonende og internationalt retsopbyggende Strømninger. Den gode Villie bør man aldrig betvivle, men efter vor Opfattelse vil Vedtagelse af det forelagte Forslag betyde, at Danmark herigennem vil opnaa det stik modsatte af det tilsigtede og bringe sig i Konflikt netop med den Udvikling, som man ønsker at fremme, foretage en Handling, der vil blive opfattet som et Brud paa den internationale Udviklingslinie, og i Stedet for at styrke Muligheden for at bevare Freden vil det tværtimod betyde en øget Fare for Muligheden af Krig.

Denne Opfattelse bygger vi paa følgende Betragtninger. Hvis en ny international Retsordning overhovedet skal have nogen Mulighed for at hævde sig og faa afgørende Betydning for Forholdet mellem Staterne, maa der bag den staa en Ordensmagt, der kan skaffe dens Bestemmelser respekteret. Dette er i Virkeligheden ogsaa Hovedindholdet af Folkeforbundspagten, der gennem den internationale Solidaritet imod en Fredsbryder vil søge at skabe en Garanti for Bevarelsen af Freden. Ingen kan være mere interesseret i denne Solidaritet og denne Bestræbelse end de fredelige smaa Stater. Sammen med de øvrige nordiske Stater maa Danmark siges endog i særlig Grad at være velegnet til at være en Støtte for Bestræbelserne for at styrke den internationale Retsordning. Der findes ikke altfor mange Stater — det vil den højtærede Udenrigsminister give mig Ret i —, hvor Regeringens Politik og Folkets Ønske om Fred falder i den Grad sammen, som Tilfældet er i de nordiske Lande; her findes ingen akutte Interessekonflikter med andre Stater, der kan give Anledning til Forviklinger, og de nordiske Folks særlige Sans for Retssynspunkter gør dem ogsaa særlig skikkede til at forstaa den nye Tids Tankegang. Men netop derfor vil det betyde en afgørende Svækkelse for denne Retsordning, hvis disse Stater eller en enkelt af dem fraskriver sig Muligheden for at optræde som en Magtfaktor til Fredens Bevarelse og i